

Biomedicínský vědec: „Virologie je podvodná pseudověda“

 necenzurovanapravda.cz/2024/01/biomedicinsky-vedec-virologie-je-podvodna-pseudoveda

22 ledna, 2024

Během covidové plandemie se objevilo mnoho dohadů o tom, zda vůbec došlo k nějaké virové nákaze, zda to nebyla jen nějaká další chřipka či dokonce zda vůbec nějaké viry existují. O existenci či neexistenci virů se v posledních několika letech nedohadují jen laici, ale dokonce i odborníci, včetně předních vědců.

Pokud tak kolem této otázky panuje polemika i na poli odborném, asi by skutečně bylo dobré se nad ní pořádně zamyslet.

„Virologie je **podvodná pseudověda** a je umírajícím oborem,“ podle tvrzení **publikovaného biomedicínského vědce** Simona Lee, který ve svém oboru působí více než 30 let, **z nichž téměř deset let pracoval na poli virologie.**

Přesto tvrdí, že „ačkoli většina lidí považuje virologii za poctivou tvrdou vědu, neřídí se vědeckou metodou a má své kořeny pevně v podvodné pseudovědě.

Simon, který od začátku plandemie píše pro mnoho alternativních médií a je také vědeckým důstojníkem Anew UK, vysvětluje v článku níže, proč k tomuto závěru dospěl.

Mezi kroky vědecké metody patří:

- Pozorujte přírodní úkaz.
- Navrhněte hypotézu k vysvětlení jevu.
- Vyberte nezávislou proměnnou (předpokládaná příčina).
- Vyberte závislou proměnnou/proměnné (pozorovaný efekt/y).
- Řídicí proměnné.
- Test/experiment.

- Analyzujte pozorování/data.
- Potvrďte/zrušte hypotézu.

Dodržování vědecké metody začíná pozorováním přírodního jevu, postulováním hypotézy a poté určením nezávislé proměnné (IV), která je předpokládanou příčinou a závislé proměnné (DV), která je pozorovaným účinkem a kontrolou pro experimentování.

Vědecké kontroly se používají jako kontrolní a vyvažovací systém v experimentech, když se výzkumníci pokoušejí určit příčinu účinku. Ovládací prvky jsou navrženy tak, aby zajistily, že předpokládaná příčina (nezávislá proměnná) je jediná věc, která by mohla způsobit pozorovaný účinek (závislá proměnná).

Ovládací prvky umožňují studovat vždy jednu proměnnou nebo faktor. Je důležité, aby jak kontrolní, tak i další experimentální skupiny byly vystaveny přesně stejným podmínkám kromě jedné studované proměnné. To umožňuje vyvozovat z experimentů přesnější a spolehlivější závěry.

Virologie se vyvrací

Virologové pouze začínají přirozeným jevem lidí, kteří mají podobné příznaky.

Až do roku 1952 se virologové domnívali, že virus je toxický protein nebo enzym, který otravuje tělo, a že se nějak množí v těle samotném a může se šířit v těle i mezi lidmi a zvířaty.

Tyto podezřelé viry však nebylo možné vidět přímo v nemocné tkáni pomocí elektronového mikroskopu. Bylo také potvrzeno, že i zdravá zvířata, orgány a tkáň uvolňovaly během rozkladného procesu stejné produkty rozkladu, které byly dříve mylně interpretovány jako „viry.“

Po desetiletí virologové selhávali ve svých pokusech vyčistit a izolovat předpokládané „virové“ částice, aby přímo prokázali existenci a patogenitu těchto částic.

Virologové měli pouze nepřímé důkazy o rozkladu z experimentů na lidských a zvířecích tkáňových kulturách, které byly údajně způsobeny dotýčným „virem.“ Stejný rozpad byl pozorován ve tkáních zdravých hostitelů.

Různé skupiny výzkumníků nemohly vzájemně reprodukovat nebo replikovat své poznatky. Ve skutečnosti byly výsledky často protichůdné, jak zdůrazňuje esej Karlheinz Lüdtkeho z roku 1999:

„Nálezy, které v té době často uváděli někteří výzkumníci virů, nebyly potvrzeny jinými výzkumníky a v důsledku jejich vlastních experimentů nebo pozorování tyto nálezy nemohli reprodukovat všichni vědci pracující s virem.

Často byly hlášeny opačné nálezy nebo nálezy, které byly prozkoumány, byly považovány za artefakty... K nálezům, které byly použity k empirickému potvrzení předpokládané souvislosti, se často brzy přidaly negativní nálezy hlášené jinými výzkumníky.“

Virologie se tímto bodem v podstatě vyvrátila.

Metoda buněčné kultury zachraňuje umírající obor virologie

Aby virologové obešli správnou vědeckou metodu, zavedli laboratorní metodu buněčné kultury, která slouží jako pseudovědecký zástupce přírodního jevu.

Metodu buněčné kultivace zavedl v roce 1954 John Franklin Enders během svých pokusů identifikovat „virus spalniček.“

Virologové nedokázali správně vyčistit ani izolovat předpokládané „virové“ částice přímo z tekutin nemocného člověka, takže bylo rozhodnuto, že by měly být částice „pěstovány“ v laboratorní buněčné kultuře.

Tvrdili, že v tekutinách hostitele není dostatek částic, které by umožnily přímou detekci. To je v rozporu s představou, že virová onemocnění se přenášejí z člověka na člověka, přičemž infikovaní lidé vylučují miliardy virových částic, které infikují ostatní.

Pamatujete si na zlověstné temné mraky obklopující „nakažené“ během teroristické covidové kampaně?

Předpokládalo se, že „virus,“ který nemohl být nalezen přímo uvnitř tekutin, aby mohl být řádně studován, potřebuje hostitelskou buňku, aby se mohl replikovat, aby pak mohl být nalezen a studován.

Enders pozoroval to, co se nazývá cytopatický efekt, což je model poškození objevující se v kultuře, když se buňky rozpadají a umírají.

Předpokládalo se, že tento účinek je přímým důsledkem neviditelného „viru“ ve výplachu hrdla, který se replikuje uvnitř buněk, což vede k buněčné lýze.

Předpokládal, že kousky buněčného odpadu z otrávené buňky byly nově vytvořené „virové“ kopie částic. Navzdory nevědecké povaze metody se buněčná kultura rychle etablovala jako „zlatý standard“ pro „izolaci virů“ a virologové ji používají dodnes.

Metoda nepřímé buněčné kultivace oživila umírající obor virologie. Enders byl ironicky oceněn Nobelovou cenou v roce 1954 za důkazy, které shromáždil pomocí starých vyvrácených experimentů s tkáňovými kulturami, které byly následně téhož roku nahrazeny jeho novou metodou buněčné kultury.

Metoda kultivace buněk je pseudovědecká, protože se vrhá do experimentování bez pozorování přirozeného jevu, bez identifikace závislé proměnné (účinek) nebo izolování nezávislé proměnné („viru“) za účelem stanovení hypotézy, se kterou se bude testovat.

Kromě toho, že Enders nemá platnou nezávislou proměnnou, tj. purifikované a izolované „virové“ částice, vytvořil také svou vlastní závislou proměnnou v cytopatickém účinku. Tento efekt není přirozeně pozorovaným jevem, ale je uměle vytvořen v laboratoři experimentem.

Předpokládalo se, že „virus“ existuje a že by způsobil cytopatický účinek, kdyby byl přidán do buněčné kultury. To je to, co je známé jako „potvrzující následný“ logický omyl, někdy nazývaný „prosba o otázku“ nebo „kruhové uvažování.“

I když byla buněčná kultura akceptována jako důkaz „zlatého standardu“ pro „izolaci viru,“ jedna věc, která je často ignorována, je, že sám Enders si nebyl jistý, zda je jeho metoda platná.

Ve svém článku z roku 1954 Enders zpochybnil, zda experimentální výsledky vytvořené v laboratoři (in vitro) byly relevantní pro to, co se děje uvnitř těla (in vivo):

„Patologické změny vyvolané agens v epiteliálních buňkách v tkáňové kultuře připomínají, alespoň povrchně, ty, které se nacházejí v určitých tkáních během akutního stadia spalniček.

I když neexistuje žádný důvod k závěru, že faktory in vivo jsou stejné jako faktory, které jsou základem tvorby obřích buněk a jaderných poruch in vitro, výskyt těchto jevů v kultivovaných buňkách je v souladu s vlastnostmi, které mohou být a priori spojeny s virem spalniček.“

Enders viděl stejné cytopatické účinky, které spojoval s „virem“ spalniček v normálních nenaočkovaných kontrolních kulturách bez přítomnosti jakéhokoli „viru“:

„Je třeba mít na paměti, že cytopatické účinky, které se povrchně podobají účinkům způsobeným infekcí původci spalniček, mohou být pravděpodobně vyvolány jinými virovými agens přítomnými v tkáni ledvin opic...“

Druhý přípravek byl získán z nenaočkované kultury buněk opičích ledvin. Cytopatické změny, které vyvolala v neobarvených preparátech, nebylo možné s jistotou odlišit od virů izolovaných ze spalniček.

Jinými slovy Enders pomocí nenaočkovaných kultur zjistil, že cytopatický účinek, o kterém předpokládal, že je způsoben neviditelným „virem spalniček,“ byl vyvolán, i když v kultuře nebyl žádný předpokládaný „virus“ přítomen.

Během následujících pěti let zjistily další týmy výzkumníků přesně stejné cytopatické účinky jako Enders, když pro sebe prováděly kontroly nenaočkovaných.

Je jasné, že je to samotná metoda kultivace buněk, která zahrnuje stres a hladovění buněk, které jsou odstraněny z jejich přirozeného prostředí a otrávené toxickými antibiotiky, stejně jako přimíchávání cizích živočišných látek a jiných chemikálií, co způsobuje smrt buněk.

Protože tento cytopatický účinek nebyl specifický pro „virus“ a vyskytoval se v kulturách bez přítomnosti jakýchkoli „virů,“ nelze jej použít k tvrzení o přítomnosti „viru.“

Neplatná metoda kultivace buněk byla propagována jako zlatý standard, který by měl každý virolog použít k potvrzení přítomnosti „viru“ ve vzorku. To upevnilo celou oblast virologie do světa pseudovědy, protože vědecká metoda byla nadále ignorována.

Kromě toho bylo u směsí, o nichž se předpokládá, že obsahují neviditelné „viry,“ trvale prokázáno, že nejsou patogenní, takže nesplňují definici „viru.“

Tato odhalení měla virologii ukončit hned na místě. Bohužel se tak nestalo.

Jiní vyvracejí virologii

Dr. Stefan Lanka nedávno provedl experimenty za použití stejných protokolů, které byly použity při každém izolačním experimentu každého předpokládaného patogenního viru.

To zahrnovalo změnu živného média na „minimální živné médium,“ tj. snížení procenta fetálního telecího séra z obvyklých 10 % na 1 %, snížení živin dostupných pro růst buněk, a tím jejich stres, stejně jako ztrojnásobení počtu toxických antibiotik.

Dr. Lanka pozoroval charakteristický cytopatický efekt, ale v žádném okamžiku nebyl do kultury přidán patogenní „virus.“ Tento výsledek může znamenat pouze to, že cytopatický účinek byl výsledkem způsobu, jakým byl kultivační experiment proveden.

Přidal také roztok čisté RNA z kvasinek, který přinesl stejný výsledek, což opět prokázalo, že cytopatický efekt způsobuje kultivační technika – a ne virus.

Je zajímavé poznamenat, že během nedávné konstrukce údajného „genomu opičích neštovic“ použili čínští výzkumníci během procesu kvasinkový genetický materiál, který – což je neuvěřitelné – nezahrnoval ani žádné skutečné vzorky viru, se kterými by mohli pracovat.

V nechvalně známé studii Zhou et al., která je jedním ze základních pilířů podvodu „SARS-COV-2,“ uvádí, že byla použita kontrola „falešného viru.“ Z dokumentu není jasné, co mají na mysli pod pojmem „falešný virus.“

Dr. Mark Bailey však zkoumal dále a zjistil, že v experimentální kultuře byla antibiotika během kultivačních experimentů zdvojnásobena, aby bylo dosaženo cytopatického účinku v 1 z 24 kultur.

Nejen, že se jedná o vysokou míru selhání kultivace „viru,“ ale přidání více antibiotik do experimentální kultury zcela znehodnocuje výsledky, protože kontrola nebyla ošetřena stejně.

Přidání dalších antibiotik do experimentální kultury nebylo nikdy nikde v práci zmíněno. Zhou a kol. se dopustili vědeckého podvodu. Kolik dalších „virových“ studií udělalo totéž?

Podrobnosti o tom, co bylo provedeno s falešně infikovanými kontrolami, by měly být poskytnuty s každým papírem, ale to se nestává.

Virologie je podvodná pseudověda

Metoda buněčné kultury není platným experimentálním uspořádáním, protože nikdy nebyla navržena podle vědecké metody. Experiment vytváří účinek (cytopatický účinek) a poté předpokládá příčinu („virus“), aniž by nejprve ověřil, že předpokládaná příčina existuje.

Je známo, že cytopatický efekt je způsoben mnoha dalšími faktory, které s „virem“ nesouvisí, takže vysvětlení fiktivního „viru“ jako viníka je neospravedlivitelné.

Je známo, že cytopatický účinek může být způsoben:

- Bakteriemi
- Amébami
- Parazity
- Antibiotiky
- Antimykotiky
- Chemickými kontaminanty
- Stářím a zhoršováním buněk
- Environmentálním stresem

Cytopatický účinek není platnou závislou proměnnou, protože nejde o přirozeně pozorovaný jev a lze jej vysvětlit různými jinými faktory než neviditelným „virem.“

Nepurifikovaný vzorek přidáný do buněčné kultury není platnou nezávislou proměnnou, protože „virus,“ o kterém se předpokládá, že je uvnitř, před provedením experimentu neexistoval v purifikovaném a izolovaném stavu. Použití metody buněčné kultivace jako důkazu „viru“ je zcela nevědecké.

Pokaždé by měly být vedle buněčných kultur prováděny platné kontroly. Obvykle buď nelze v poskytnutých studiích nalézt žádnou zmínku o kontrolách jako důkaz existence „virů“ nebo je špatně definováno, co bylo s kontrolní kulturou provedeno.

Pokud virologové provádějí kontrolu, obvykle dělají to, co nazývají „falešné“ infekce. To znamená, že virologové mají používat stejnou buňku se stejnými přísadami, ale bez přidaného „viru.“

Kontrola má eliminovat pouze jednu studovanou proměnnou, tj. předpokládané „virové“ částice.

Protože tekutiny, které se používají k naočkování kultury, se neskládají pouze z purifikovaných a izolovaných „virových“ částic, ale spíše z komplexní polévky látek, jako jsou hostitelské materiály, bakterie, houby, extracelulární vezikuly atd., simulované infekce, kde se do kultury nepřidávají žádné lidské tekutiny, nejsou správnými kontrolami.

Správnou kontrolou by bylo použití vzorku od zdravého člověka, se kterým se zachází úplně stejným způsobem jako s tekutinami s předpokládaným „virem.“

Ponechání vzorků od zdravých lidí mimo kontrolu znehodnotí falešnou infekci, protože v experimentální kultuře jsou přítomny četné matoucí proměnné, které ve falešně infikované kultuře chybí.

Virologové se musí pokusit pozorovat přírodní jev, kde lze v přírodě pozorovat nezávislou proměnnou.

Přinejmenším to znamená, že musí najít částice, o kterých se domnívají, že jsou „viry,“ přímo v tekutinách nemocného hostitele a oddělit tyto částice od všeho ostatního v tekutinách.

Virologové pak musí určit platnou závislou proměnnou, aby mohli stanovit testovatelnou a falzifikovatelnou hypotézu.

Virologie vytvořila své vlastní proměnné vytvořené v laboratoři, spíše než aby dokazovala příčinu a následek studiem jakýchkoli jevů v reálném světě.

Použití efektu vytvořeného v laboratoři k tvrzení o příčině, kterou nelze pozorovat, dokud neproběhne experiment, je protikladem vědecké metody.

„Virus“ je imaginární konstrukt vysněný v myslích výzkumníků, kteří pravidelně nedokázali najít bakteriální příčinu onemocnění. Potom předpokládali, že v tekutinách nemocných lidí musí být ještě něco menšího a neviditelného.

Virologie má své základy zakořeněné v pseudovědě, protože nikdy neexistovaly žádné přirozeně pozorované jevy, na kterých by se dalo stavět, kromě lidí s podobnými příznaky.

Virologie se vymkla kontrole.

Ohodnoťte tento příspěvek!

■ ■ ■ [Celkem: 6 Průměrně: 5]